

PRVI DODIR

LORELIN PEJDŽ

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Laurelin Paige
FIRST TOUCH

Copyright © 2015 by Laurelin Paige
Translation copyright © 2017. za srpsko izdanje, LAGUNA

Kankunu

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

Amber mi je ostavila poruku iako ima već šest godina otkako sam prestala da razgovaram s njom. Zaprepastila sam se kad sam čula njen glas na majčinoj staroj sekretarici. Nismo se rastale u *lošim* odnosima, ali jesmo se razile *zauvek*. Prvi put otkako smo počele da se družimo, obrele smo se na suprotnim stranama. I jedino nam je preostalo da se rastanemo.

Poslednje reči koje mi je rekla uživo vrtele su mi se u glavi često kao da su profesionalnom opremom za snimanje urezane u deo mozga zadužen za sluh. Odjekivale su razgovetno i odsečno: „*Sigurna sam da će taj dan doći svima nama. Ali to ne znači da će se tebi i meni desiti istovremeno.*“

Tako da sam je ostavila kako bih našla svoj *dan*, dok je ona otišla za Meksiko na jahti najnovijeg starijeg platiše koji će joj kupiti firmirani bikini napunjen stotinarkama da bi mu ona kasnije dozvolila da nju napuni jednim izgovorom od kite.

Otkako smo se odvojile, potpuno sam sazrela, ponovo se izgradila i ostavila prošlost za sobom, ali njen glas na sekretarici zvučao je vedro i mlado kao i kad smo imale dvadeset

tri godine. Odmah je probudio žudnju i kajanje koje nisam sebi dozvolila da osetim otkako smo se rastale.

„Emili“, njen lepršavi glas mi je rekao na uvo. „Prošlo je sto godina, znam. Ali razmišljala sam o tebi. Bože, čak više nisam sigurna je li ovo tvoj broj.“ Zastala je samo delić sekunde, da udahne ili da se predomisli. „Bilo kako bilo, htela sam da pitam – imaš li još onu plavu kabanicu? Nedo-staješ mi. Čao.“

Nije ništa ni rekla. Glas joj nije napukao, zadrhtao niti odao bilo kakvo osećanje. Ali jedno mi je bilo potpuno jasno: Amber je u nevolji i potrebna joj je moja pomoć.

Prvo poglavlje

Osetila sam da je došao iako mi je glava bila pod vodom. Nastavila sam da gipko pomeram ruke i izmahujem nogama, ali dok su mi kapi klizile po goljoj koži, bridela sam od saznanja da više nisam sama.

Nastavila sam da plivam – produžila prema kraju bazena. Reči kojima sam se ohrabivala za vreme srednjoškolskih plivačkih takmičenja nagonski su mi odjeknule u glavi: *Ova ruka pa ona, ova ruka pa ona*. A sad mi se činilo da u praznini između svakog udaha čujem njeno ime – *Ova ruka, Amber, pa ona, ova ruka, Amber, pa ona*.

Kad sam stigla do betonskog zida, okrenula sam se kako bih otplivala još jednu dužinu. Neću pokazati kako znam da je tu. Moram da vladam situacijom i premda ne znam zbog čega je tako, čini mi se da sam nadmoćnija sve dok se ne obazirem na njegovo prisustvo. Bilo mi je lakše kad sam se usredsredila na Amber, držala na umu kako sam ovde zbog nje. Bar u početku. Sve dok se nisam umorila i svest o njegovoj blizini nije počela da nadvladava moju pažnju.

Naterala sam se da otplivam još tri dužine dok je zebnja što sam konačno blizu njega i što ću razgovarati s njim

lepršala u meni kao leptir koji se sprema da izađe iz čaure. Imam razlog što ga ne primećujem – ali zašto on ignoriše mene? Šta ako to uopšte nije on, već neko iz njegovog obezbeđenja? Ne, bilo ko drugi bi me već sigurno izbacio. Zašto me je pustio da i dalje plivam?

Uskoro su krila radoznalosti zalepršala i toliko me goličala da nisam više mogla da držim glavu dole.

Bar sam uspela da završim dužinu.

A onda sam obrisala vodu s očiju i osvrnula se.

Očekivala sam da će sedeti sa strane bazena, pa sam se iskreno iznenadila kad sam ga ugledala na ležaljci ispred sebe. Lice mu je bilo izvajano i ozbiljno, a kosa gotovo crna. Zbog metalik naočara za sunce i jednodnevne bradice izgledao je istovremeno opuštenije i opasnije nego na fotografijama koje sam videla na internetu. Ulivao je strah čak i u hotelskom belom ogrtaču. Stopala su mu bila bosa i prekrštena. Nalaktio se na rukonaslon, a palcem i kažiprstom je podupirao obraz dok me je nesumnjivo pomno posmatrao iza firmiranih naočara.

Srce mi je preskočilo. On je ozloglašen, poznat i, ako je verovati glasinama, opasan – multimilijarder, vlasnik nekoliko luksuznih odmarališta i čuveni „loš momak“. Ali nisam se uplašila, već uzбудila. Ne zato što je uživo desetostruko seksepilniji – mada jeste – nego zato što je *tu*.

Riv Salis.

Sedeo je na samo nekoliko koraka od mene. Posle svega što sam preduzela da bi došlo do toga, on je tu. Prvi korak. Uspesšan.

„Oh!“ Pustila sam da se uzbuđenje nazre u mom glasu, nadajući se da će on pomisliti kako sam se samo trгла. „Nisam znala da nisam sama.“ Nedužno sam se osmehnula i zavodnički zatrepkala. Tim pogledom sam zaradila mnogo

pića, kao i bundu i nekoliko lepih komada nakita. Ali to je bilo pre mnogo godina. Zardala sam i molila sam se da to ne primeti.

Osetila sam njegov pogled na koži. „A ja *jesam* znao da nisam sam iako bi trebalo da budem. Nagađam da smo oboje iznenađeni.“

Progutala sam knedlu. „Da, verovatno je tako.“

„Pomoći ću ti da izađeš.“ Ustao je, brzo. U dva koraka se stvorio pored bazena i nagnuo da mi pruži ruku.

Instinkt mi je poručio da bi bilo pametno da izađem. Neovlašćeno sam na posedu veoma moćnog čoveka.

Međutim, srce mi je poručivalo da ne odustanem tako lako. Tako da se nisam obazirala na grčenje u stomaku i ostala pri svome – odnosno, u vodi. „Ne, hvala. Trebalo bi da otplivam još nekoliko dužina.“

Izvio je usne u poluosmeh. „Ne. Završila si.“ Ponovo mi je pružio ruku.

Ne obraćajući pažnju na njegovu ruku, šire sam se osmehnula i prizvala sav šarm. „Ah, ti si od onih muškaraca.“

Spustio je ruku i upitno nakrivio glavu. „A kakvi su to muškarci?“

Osetila sam snagu njegovog pogleda iza naočara. Iako se povio, odisao je ogromnim samopouzdanjem. Prešla sam pogledom po njegovim vratnim mišićima koji su se gubili ispod ogrtača. Njegovo držanje zahtevalo je poštovanje ili radije predaju.

Da, znam tu vrstu muškaraca. „Oni koji dobijaju ono što žele kad to žele.“

„Pa, da.“ Nasmejao se i ponovo mi pružio ruku.

Bila sam u iskušenju da otplivam još jednu dužinu. Ali nisam znala dovoljno o njemu da bih dokučila hoće li ga to iznervirati ili zaintrigirati. Tako da sam rekla: „Shvatam.“

Odbila sam njegovu ruku i sama se popela na ivicu. Znala sam da je prerano za fizički dodir. Moj izlazak iz bazena prošao je po njegovom, ali naš prvi dodir će biti po mome.

„O, ti si od onih žena.“ Ustao je zajedno sa mnom i pružio mi peškir na čijoj je ivici zlatnim slovima izvezeno ime *Salis*.

Prihvatila sam peškir. Ipak je voda s mene kapala po njegovim bosim stopalima. Iako sam se osećala pokriveno u bistroj vodi, sad sam se osetila maltene nago u bikiniju boje lososa. Kao što bi i trebalo, ali ipak. „Dobro“, rekla sam i obmotala frotir oko krajeva kose. „Zagrizla sam mamac. Kakve su to žene?“

„One koje ne prihvataju pomoć od muškaraca.“

Postojalo je vreme kad ništa nije bilo dalje od istine. Mnogo sam zavisila od muškaraca, oslanjala se na ovog ili onog kako bih dobila krov nad glavom, hranu, odeću i zabavu.

Ali to je bilo pre mnogo godina. Sad se oslanjam samo na sebe. To je možda najteži deo uloge koju moram odigrati – predavanje kontrole koju sam stekla. Potčinjavanje.

Međutim, ako je to potrebno da bih dobila potrebne odgovore, uradiću to kao i mnogo više od toga.

Nakrivila sam glavu kako bih iscedila vodu iz kose na pločice. „Nije tačno. Prihvatila sam tvoj peškir.“

Oči su mu i dalje bile skrivene, ali znala sam da me odme-rava. Osećala sam kako mu pogled klizi po mojoj koži i ruke su mi se naježile. „To nije ništa.“ Usmerio je pažnju na moje grudi. „Ovo mesto je lepo popunjeno peškirim.“

Obrazi su mi planuli jer sam sigurna da je namerno upotrebio reči *lepo popunjeno*. Ne može se osporiti da jesam – lepo popunjena. Grudi su mi rano propupele i nastavile brzo da rastu sve dok nisu ispunile korpe D. Kao tinejdžerka sam se stidela zbog njih. Nikome grudi nisu podrhtavale i skakutale kao meni na časovima fizičkog. Zato sam ih krila

širokim majicama i sportskim brusevima. Tek kad sam upoznala Amber, shvatila sam koliku mi je moć genetika pružila. Ona me je naučila da prihvatim svoje telo, da ga koristim onako kako mi odgovara.

S tim poukama na umu – sa *Amber* na umu – potisnula sam nelagodu i sagla se da peškirom istrlljam noge, otkrivši dekolte. „Eto dokaza da nisi u pravu. Lako sam mogla da uzmem svoj, ali prihvatila sam tvoj.“

„Ima tu nečega.“

I stvarno je bilo. Bradavice su mi ponosno iskočile. Naravno, jutarnja svežina je osetnija posle zagrejanje bazenske vode. Zato sam htela da obavijem ruke oko sebe kad sam se ispravila. Ali naterala sam se da sledim njihov primer i ponosno se uspravim.

Čim sam se ispravila, ugledala sam svoje sandale. Mora da ih je Riv doneo dok sam plivala. Pružio mi ih je.

Uzdahnula sam i uzela ih. „Baš želiš da me se rešiš, jelda?“

„Šta da kažem? Volim svoje navike. A plivanje u samoći je jedna od njih.“

„Hm, nisam zamišljala da si tako krut.“ Mediji su predstavljali Riva Salisa kao impulsivnog i ekscentričnog. Dobro znam razliku između slike za javnost i stvarnosti, ali poznajući Amber, Riv je pre takav nego ovakav kakvim se sad predstavljala.

Coknuo je kao da kori nestašno dete. „Ko sad donosi prenatgljene zaključke?“

„Dobar odgovor.“ Sela sam na ležaljku da zakopčam sandale. Nije zaslužio da se nagnem dok to radim.

„Ali dok si tu...“

Ukočila sam se kad je razdrešio pojas ogrtača. *Mogu to da uradim, mogu to da uradim*, govorila sam sebi. Zbog toga sam došla – da uradim ono što je neophodno koliko god

da to ne želim. Ranije bih uradila mnogo više zarad mnogo manjeg. I s mnogo neprivlačnijim muškarcima, primetila sam kad je Riv bacio ogrtač na ležaljku iza sebe.

Dodavola, Riv Salis opako dobro izgleda.

I više od toga. Nosio je samo kupaće gaće – hvala bogu da nisu spido – koje su otkrivale savršeno telo izvajano plivanjem. Ima duge mišićave ruke i torzo, široka ramena i uzan struk. Stomačni mišići su mu toliko dobro definisani da sam jedva odolela želji da ih dodirnem. Nisam mogla da zamislim koliko bi tvrdi bili pod mojim dlanom, a zar ne bi bilo divno otkriti?

Nisam disala dok sam ga gutala pogledom – a verovatno i balavila. Riv je seo na ležaljku i okrenuo se prema meni. „Nadam se da ti ne smeta. Postalo mi je malo vruće.“

Jeste postalo vruće. I to ne samo malo. A koža mi nije usplamtela zbog moderne grejalice koja se pružala gotovo čitavom dužinom bazena iza naših ležaljki.

„Uh, naravno da mi ne smeta.“ Mada nije zvučalo tako. Zapravo sam se razočarala što se svukao zbog toga.

Pobogu, Em, šta ti je? Krivo ti je što nije hteo da mu popuši? Zaista sam se zgrozila. Hoću reći, sjajno je što on nije neprivlačan s obzirom na ono što ću na kraju verovatno morati da radim s njim, ali kakva li bih kučka bila ako bih se tome radovala?

Možda stare navike umiru teže nego što sam mislila. Nisam sigurna je li mi drago zbog toga ili ne.

Riv očigledno nije znao kakva mi se borba vodi u glavi. „Dobro. Onda bi verovatno trebalo da razgovaramo.“

„Vreme za isleđivanje? Pretpostavljam da je to bilo očekivano.“ Nisam sigurna da mi njegovo obnaženo telo neće skretati pažnju s razgovora. A tek treba da skine naočare, što je uznemirujuće. Možda ih je baš zato zadržao.

„Drago mi je što deliš moje mišljenje. Ne bi bilo zabavno da nije tako.“

Zakopčala sam sandalu i ispravila se. „Zar je sad zabavno?“

Naborao je čelo i dugačkim prstom se lupnuo po usnama. „Još nisam odlučio“, rekao je tiho. Zvučalo je iskrenije nego što je hteo.

Odmah je promenio brzinu i uhvatio rukonaslone. „Ali vratimo se isleđivanju. Zašto si ovde?“

Nisam očekivala da će me to prvo pitati. Očekivala sam *ko si ti*, ali pitanje za koje se odlučio mnogo je govorilo o tome koliko sam postigla. Njega i ne zanima ko sam. Zanimaju ga samo moji postupci zato što su pomrsili njegove planove.

Dodavola.

Riv mora poželeti da me upozna da bi moj naum uspeo. Bar me još nije odbacio. Još imam priliku da ga upecam. „Ovde sam zbog jutarnjeg plivanja.“

Obrva se ukazala iznad okvira naočara. „Pretpostavljam da si gošća u odmaralištu.“

Ujela sam se za usnu i polako klimnula glavom. Postoji mogućnost da me izbaci čak i pošto procaskamo. Prilično velika mogućnost. Možda ću izgledati čedno ako grickam usnu.

Koga zavaravam? Video je moje cice. Čim sam pokazala grudi, izgubila sam svaku šansu da tvrdim kako sam nedužna čak i da jesam. A nisam.

Isleđivanje se nastavilo. „Šest bazena je otvoreno za javnost. Jedino je ovaj rezervisan za moju ličnu upotrebu. Zašto si izabrala baš njega?“

„Htela sam privatnost.“

„Nije tačno“, rekao je kao da izbacuje igrača iz kviza. „Nije reč o privatnosti. Nije lako ući ovamo. Mnogo si se potrudila.“

Nehajno sam slegla ramenima. „I nisam se mnogo pomučila.“ To je istina. Prilično lako sam otkrila da svi menadžeri mogu da isprogramiraju moju ključ-karticu kako bih ušla na bazen u vreme kad je rezervisan za Riva. Posle nekoliko dana njuškanja, pronašla sam noćnog menadžera koji je podlegao mojim čarima. Bio je dvaput stariji od mene i nosio je smešnu periku jer je proćelav. Bila sam spremna da mu izdrkam. Ispostavilo se da može da se potkupi sa sto dolara. To me je iznenadilo. Odrasla sam misleći kako mi je telo jedini adut i naučila sam da ga koristim. I dalje se navikavam na to da imam novac kao drugu mogućnost.

Namrštio se. „To ne ostavlja dobar utisak o mom osoblju.“

„Ili ostavlja dobar utisak o meni.“

„Ah. Ne želiš da uvališ nekoga u nevolju.“ To nije bilo pitanje.

Šaljivo sam potapšala usne kao on maločas i ponovila njegove reči: „Nisam još odlučila.“

Nasmejao se. To je dobar znak.

„Vidiš“, rekla sam, ukrstila ruke i protegla ih iznad glave, „nisam odana onome ko mi je pomogao. Ali s druge strane, nisam odana ni tebi.“

Nagnuo se. Osmejak mu je poigravao na usnama. „Reći ćeš mi ako te pitam.“

„Možda. Pitaš li me?“ Ne trepnuvši bih ocinkarila menadžera. Ali ne još. Riv želi taj podatak – zbog toga će nastaviti da razgovara sa mnom. Verovatno ću čuvati tajnu do našeg sledećeg susreta bez obzira na to koliko bude zapitkivao.

Bar je to bio moj plan. A onda me je Riv iznenadio. „Ne pitam. Trenutno me moje osoblje ne zanima mnogo. Ali zato me ti zanimaš.“

Puls mi je ubrzao kao da sam popila šolju espresa. Zato što je to pobeda. Zato što je to trijumfalni trenutak. Samo

mi je zbog toga drago. Ne postoji drugi razlog da se radujem tome što ga zanimam.

Riv je šakama obrazovao trougao i uperio ga prema meni. „Zašto ovaj bazen?“

I ja sam se nagla, prekrstila prste i naslonila bradu na njih. „Želela sam da te upoznam.“ *Moral*a sam da ga upoznam. Spremila sam dugačak spisak pitanja i, koliko znam, Riv Salis ima odgovore.

„Istina izbijala na videlo. Zašto si htela da me upoznaš?“ Izgledao je iskreno zbunjeno.

„Šališ se?“ Sigurno hiljade žena žele da postanu njegova lutkica meseca. Priča se da se lepo ponaša prema svojim seksualnim igračkama. Ima dovoljno novca da ih obasipa poklonima a da čak i ne primeti da je zahvatio u novčanik. A ima i onih koje žele da mu se približe samo da bi se hvalile kako su upoznale nekog slavnog. Uostalom, Riv je... pa, mnogo bolji frajer nego što ima pravo da bude.

Ali ako mu je potrebno laskanje... „Veoma si zanimljiv čovek, Rive Salise. Da ne spominjem da si prijatan za oko. Više nego prijatan, ako ćemo pravo. Ko ne bi pozeleo da te upozna?“

„Mogao bih da navedem nekoliko ljudi, a siguran sam da ih ima mnogo više kojima ne znam ime. Mogla si da me upoznaš na drugi način.“ Iako se nije osvrnuo na moju primedbu o svom izgledu, blago izvijanje usana otkrilo mi je da mu je drago.

Zašto li mi se stomak uvezao zbog toga?

Nije zbog toga, već od nervoze. Mora da je to posredi. Udahnula sam malo osećanja u reči kako bi mi glas zvučao zadihano i nesigurno. „Želela sam da te upoznam nasamo. Bez tvojih telohranitelja i publike.“

„Mnogi bi se plašili da budu nasamo sa mnom.“

„Ko kaže da nisam uplašena?“ Trebalo bi da se bojim. Bije ga glas koji je, koliko sam uspela da shvatim, ili lažiran ili ublažen. Pre će biti ono prvo, ali šta ako nije tako? Šta ako zaista nisam bezbedna u njegovom društvu?

Takođe je moguće da *jesam* uplašena. Iskreno govoreći, verovatno je suština njegove privlačnosti upravo u tome. Ali ne smem dozvoliti da strah ili privlačnost nadvladaju. Nemam izbora osim da nastavim po planu. Zarad Amber.

Riv je nakrivio glavu. „Zanimljiva mešavina osobina – progoniteljka koja je uplašena.“

„Uplašena tek toliko da bude zabavno.“ Čudno je što sam nekad živela baš za takav strah. „I nisam progoniteljka, gospodine Salise. Samo je radoznalost jača od mene.“

„Dopada mi se tvoja radoznalost. Kao i filozofija o strahu.“

Ponovo je promenio ploču. „Čini mi se da sam počeo s pogrešnim pitanjima. Ne znam čak ni ko si.“

Skinuo je naočare i nehotice sam zinula. Njegove oči... Na prvi pogled nisu posebne. Obične plavo-sive oči koje lako možete i da ne primetite. Ali zato su obrve upadljive, ono što većini odmah upadne u oči. Guste i izvijene. Zbog njih mu je izraz mračan i skreće pažnju s ledenih zdela ispod njih.

Ali mene su njegove oči opčinile. U njima ima nečega što sam prepoznala – tuga ili žudnja koja privlači i proganja.

Videla sam sebe u tim očima.

Riv je primetio moju reakciju i odmah skrenuo pogled prema horizontu. Ne krivim ga. Koliko god kratko trajao, taj trenutak je mnogo odavao, bio previše prislan za neznance.

Kad se ponovo okrenuo prema meni, sakrio je ono što sam videla, šta god to bilo. „Nekako si mi poznata. Nismo spavali, zar ne?“

Nasmejala sam se. „Ne, nismo.“

„Dobro je“, rekao je. Pre nego što sam stigla da odglumim uvređenost, dodao je: „Hoću reći, mrzeo bih sebe da sam te zaboravio.“

„Nisi. I nećeš. Mislim, nećeš me zaboraviti.“ Htela sam da nagovestim kako ćemo spavati na kraju. To se graničilo s otvorenom ponudom. Ispala bih drolja da sam bila direktnija i onda bi me otpisao kao devojkicu za jedno veče. A želim da budem hit meseca.

Trenutno je važnije kako ću se predstaviti. Moram biti iskrena – previše me ljudi prepoznaje da bih krila ime. Uostalom, nemam razloga da krijem ko sam. Ako me je Amber i spomenula, koristila bi moje pravo prezime. Naravno, postoji mogućnost da je otkrila moj novi identitet. Mogućnost da je uzgred rekla: *O, ta devojkica, znaš, glas iz one serije? Nekad sam je poznavala...*

To je opasnost koju moram da prihvatim. Pružila sam mu ruku. „Emili. Emili Vejborn.“

Riv je oklevao – želi li da on gospodari našim prvim fizičkim dodirima koliko i ja?

Šta god da ga je navelo na oklevanje, brzo se pribrao i prihvatio moju šaku. Stisak mu je bio čvrst, siguran i dominantan. Gotovo previše snažan, ali ipak na granici. Nekoliko trenutaka mi je držao ruku ne progovarajući. Ne znam kako – nekako – tek znala sam da i on pravi aluziju. Njegovo obećanje. On hoće da znam kakav će biti.

U krevetu.

Sa mnom.

Biće moćan, dominantan, čak silovit. Gotovo previše silovit, ali na samoj granici.

Je li bio takav i s *njom*? Je li *gotovo* postalo *previše*?

Ne smem da razmišljam o tome. Kako to ne bih radila, pomislila sam na nešto drugo – Riv Salis ima lepe šake. Zaista lepe šake.

Čini mi se da je prošla čitava večnost, koja ipak nije potrajala dovoljno dugo, dok mi nije pustio šaku. „Delom mi je drago, Emili Vejborn. Delom zato što si narušila moje vreme za plivanje.“

„Izgleda da pružam samo delimično zadovoljstvo.“ To je ispalo bezobraznije nego što sam nameravala. Ili možda upravo onoliko bezobrazno koliko sam nameravala. Bože, moja samouverenost u očijukanju ravna je nuli. „Uostalom, često mi govore da sam im poznata.“

„To nije bila fraza.“

„Znam.“ Načas sam se pobojala da sam mu poznata iz drugog razloga. Zato što ga podsećam na Amber. Jedno vreme smo bile nerazdvojne i toliko smo ličile da su svi mislili da smo sestre. Ali to je bilo pre više godina. Mnogo sam se promenila dok je ona ostala ista.

Ne, poznata sam mu zbog nečeg drugog. „To je zato što jesam poznata.“ Zvučala sam posramljeno, što sam i bila. „Moj glas je poznat. Ja sam kompjuter u *Sledećoj generaciji*.“ „Šališ se.“

„Ne.“ Udahnula sam i ponovila poznatu uzrečicu pevukavim glasom koji čuvam za snimanje. „Korisnička greška.“

Nasmejao se. Od srca. Grohotom, iz stomaka.

Stvarno *jeste* smešno. Toliko sam se trudila da mi telo ostane zategnuto, išla s jedne audicije na drugu i pokušavala da ugrabim svoju *veliku priliku*, a dobila sam ulogu u kojoj koristim samo glasne žice. Hit serija već drugu sezonu, *Sledeća generacija* je priča o porodici u ne tako dalekoj budućnosti. Najavljivana je kao spoj filma *Ona* i starog crtača *Džetsoni*, a ja igram ulogu velikog kompjutera koji vlada

doslovno svim poljima njihovog života. Doslovno preko noći, na hiljade ljudi počelo je da me prepoznaje, ali samo kad progovorim.

Smešno je zato što imam sjajno telo. Sjajno telo koje niko ne viđa. Shvatam koliko je to smešno. Stvarno shvatam.

Kad se dovoljno smirio da progovori, izvinio se. „Žao mi je što moram reći da je nikad nisam gledao. Ali čuo sam za tebe. Hoću reći, za seriju. Veliki je hit.“

„Serija je...“ Nisam imala šta da kažem osim: „Pa, omogućava mi da platim račune.“

Ponovo se osmehnuo i videla sam nagoveštaj jamice na obrazu. „Bar mogu biti siguran da me ne juriš zbog mog novca.“

Bio je moj red da prasnem u smeh. „Ne zarađujem baš toliko. I ko kaže da te jurim?“

„Zar me ne juriš? Pa, šteta ako nije tako.“

Stomak mi se ponovo uvrteo. Zainteresovala sam ga. Vreme je da odem. Sledeći put ću naizgled slučajno naleteti na njega. Ako budem dobro odigrala, pozvaće me da izađemo. „Žao mi je što sam ti poremetila jutro, gospodine Salise...“

„Riv“, ispravio me je.

„Rive.“ Njegovo ime mi je prelako skliznulo s jezika. „Sad ću te ostaviti da plivaš.“

Ustala sam i on se poveo za mnom. „Posle toliko muka, nećeš ostati da gledaš? Razočaran sam.“

To je primamljivo. Ponovo sam prešla pogledom po njegovom lepom telu. Verovatno izgleda kao bog u vodi.

Međutim, moram da odem dok imam prednost. Da ga ostavim da priželjkuje još. „Je li preveliki cilj što želim da ti dokažem da ne možeš dobiti sve što hoćeš?“

„Jeste preveliki. I netačan.“ Glas mu je postao dubok i samouveren. „Želim da večeraš sa mnom. I to ćeš uraditi. Zar ne.“ To je bila izjava – jasna i glasna.

Dođavola, nisam to predvidela. „Kad tako postaviš stvari, izgleda da hoću.“

„Večeras. U pola osam. U *Šeri laundžu*.“

„Mislila sam da je *Šeri laundž* zatvoren.“ U odmaralištu sam više od nedelju dana i taj prostor je uvek bio zatvoren za goste.

„Zatvoren je kad sam u gradu. Tamo večeram. Tamo *ćemo* večerati.“

Iako se nije pomerio, odjednom mi se činilo da mi je bliži nego samo trenutak ranije. Kao da je njegovo prisustvo izašlo iz okvira tela i zašlo u moj prostor. Zbunila sam se, ali uspela sam da pitam: „Zvanično ili ležerno odevanje?“

„Zar ne možeš da dođeš u tome?“ Toliko se zločesto osmehnuo da sam znala da misli na seks. Dobacila sam mu prekoran pogled, ali sam se i osmehnula. I zadrhtala. Iako hoću da mu se približim zato što imam zadnje namere, Riv Salis je *mene* zainteresovao. Čitala sam o njegovom urođenom šarmu i seksualnoj privlačnosti, ali nisam bila spremna za njihovu snagu uživo. To je neopisivo. Svaki pridev koji bih im dodala bio bi uštogljen i nemaštovit. On je magnetski privlačan i autoritativan.

Jeste da me plaši. Postoji mogućnost da je ljudima radio užasne stvari – stvari koje bi preplašile svakog ko ima pola mozga. Ipak, da nije Amber, mogla bih da se ne obazirem na glasine. Njegova harizma bi mogla da me općini. To je možda ono što uliva najviše straha u vezi sa Rivom Salisom.

Odmahnuo je glavom. „Nemoj da odgovoriš na to. Neprikladno je. Uostalom, nema šanse da odgovoriš onako kako bih želeo.“

Pogrešio je. Odgovoriću šta god želi da bih dobila ono što hoću. Ono što mi je potrebno.

Ali ne još. Ne mogu *još* da idem tako daleko. „To je zvučalo kao izvinjenje dok nisi rekao nešto drugo zbog čega bi

verovatno trebalo da se izviniš. Kako bi bilo da zaboravimo sve što si rekao u poslednjih deset sekundi i pokušamo ponovo. Šta bi trebalo da obučem za večeru, Rive?“

„Ništa previše otmeno. Mada je haljina dobar izbor. Bila bi šteta da skrivaš te lepe noge.“ Ali gledao mi je grudi dok je to govorio.

I htela sam da tamo gleda. Još jedna pobeda. Mala. Delom zato što to znači da ga privlačim, ali uglavnom zato što nisam sigurna da bih održala prednost da je gledao negde drugde, da me je pogledao u oči.

Srećom, svima je teško da gledaju drugde. Imam lepe grudi.

Isprсила sam se kako bih mu dala do znanja da je njegova pažnja dobrodošla. „Znam tačno šta ću obući. Vidim se večeras.“

Podigao je pogled do mog i zaustavio ga tamo tek toliko da posumnjam u svoju vlast nad sobom. Tek toliko da naslutim teret njegovog uzdržavanja. A onda se bez pozdrava okrenuo i zaronio, toliko zategnutog tela da voda maltene nije ni pljusnula.

Iako sam nameravala da odem, ostala sam da gledam kako pliva jednu dužinu. Oduzimao je dah. Telo mu je snažno ali vitko, a ruke divne dok snažnim pokretima seku vodu. Mogla bih satima da gledam njegovo zategnuto dupe.

Iako nije podigao glavu, bila sam sigurna da je osećao moje prisustvo, baš kao što sam ja osetila njegovo. Postoji privlačnost među nama. Naboj od koga vazduh pucketa čak i kad Riv nije pored mene. To nisam mogla da odglumim i bila sam zahvalna na tome. Zbog toga će mi biti lakše da preduzmem neophodne korake.

Bar se nadam da sam zbog toga zahvalna što postoji privlačnost među nama. Ne želim da verujem u drugu mogućnost.

Drugo poglavlje

Okrenula sam glavu da bih pogledala prvo jedno pa drugo oko u ogledalu kupatila u raskošnom apartmanu u kojem sam već nedelju dana. Isprobala sam dva različita načina nanošenja senke – jedan neupadljiv i prirodan, drugi smeo i zavodnički. Šminkanje uglavnom nije toliko stresno. Trebalo bi lakše da odlučim šta više odgovara ovoj prilici. Ali prošlo je previše vremena otkako sam se doterivala za nekog muškarca. Promena načina razmišljanja dovela me je na teren koji je istovremeno poznat i stran. Nagonski sam pokušala da se borim protiv toga, držeći se žene kakva sam postala, žene koja je postala neumoljivo samostalna.

Međutim, jedan glas mi je odjekivao u glavi, glas koji je neprestano sa mnom otkako je oživeo u mojim sećanjima kad sam čula Amberinu poruku. Navodila me je sad kao što je i onda činila. *Šta bi se Rivu više dopalo?*

Odlučno sam zurila u ogledalo, ali više nisam videla sebe, već sam se izgubila u uspomeni toliko živoj kao da se sad odigrava. U odrazu sam videla Amberine oči kako škilje dok nanosi gust sloj maskare na duge trepavice.

„Otkrij zbog čega si mu zapala za oko i tome posveti svu pažnju.“ Cmoknula je usnama namazanim sjajem i okrenula se prema meni. „Ako ga zanima samo tvoje dupe, obuci uske farmerke i završila si posao. Neće ga zanimati šta imaš na licu ako ga gleda samo dok mu se ne ukaže prilika da ti zvera u guzu.“

Imala je sedamnaest godina kad smo se upoznale. Živahna, lepa, odvažna. Mudra, mislila sam. Znala je stvari koje su meni bile nepoznate. Tad nisam znala da joj čika koga je posećivala vikendom nije srodnik kao ni da živi od njegovih poklona. Nisam znala da se pojavila u mom životu, da se preselila na kauč dlera u stanu pored našeg zato što je pobegla od kuće, od čoveka koji joj je oduzeo nevinost kad je imala devet godina – svog oca. Znala sam samo da se obrela u mom dosadnom, sumornom, osiromašenom svetu i da je sijala. Odmah me je opčinila. Osećala sam strahopoštovanje prema njoj. Obožavala sam je. Jebote, bila sam gotovo zaljubljena. Pratila bih je do kraja sveta.

Što sam i uradila. Pratila sam je svugde, kroz sve. Sve dok više nisam mogla.

Zatreptala sam i potisnula sećanja pre nego što mi griža savesti ostavi gorak ukus u ustima. Nije prvi put da sam se zapitala da li te jasne uspomene na Amber ukazuju na to da ona više nije na ovom svetu. Ako je... otišla – ne mogu ni da pomislim na reč koja počinje na slovo „U“ – onda mogu očekivati da će me proganjati. To je dobro radila za života, zašto ne bi i posle toga?

Njeno tobožnje prisustvo je mač s dve oštrice. Istovremeno pomaže i odmaže. Podseća me i podsmeva mi se. Potrebna mi je jer je ona stvorila devojkicu kakva sam nekad bila, devojkicu kakva sad moram da budem. Samo ne smem dozvoliti da me te misli obeshrabre. Ne smem dozvoliti da me ona porazi. Ne ponovo.

Trgla sam se kad sam se obratila praznom kupatilu – obratila *njoj*. „Sigurna sam da ćeš često biti sa mnom, Amber. Ali moraš mi dati malo prostora.“ Pogledala sam svoj odraz u oči i odmahнула glavom. „Sad razgovaram s nevidljivim prijateljicama. Dvadeset devet godina je lepo doba da se poludi, zar ne?“ Bilo bi smešnije da nema psihičkih poremećaja u mojoj porodici.

Sad bar znam kako ću našminkati oči.

Uzdahnula sam, uzela *sunder* za skidanje šminke i obri-sala senku i olovku sa zavodljivo našminkanog kapka. Riv je već dokazao da je sisoljubac. Zavodničke oči će biti preterane ako se obučem kako treba. A to ću učiniti.

Dodala sam gotovo neprimetan sloj rumenila i bledeg karmina pa obukla haljinu. Rekla sam Rivu da znam šta ću obući za večeru, ali to je bila laž, a ona nije prva koju ću mu reći. Proključivala sam dovoljno o njemu da znam kakva će haljina biti savršena. Provela sam nekoliko sati u kupovini i pronašla je – haljinu jednostavnog kroja boje kajsije koja dopire do polovine butina. Donji deo je nabran tako da nije jeftina, već samo izazovna. Dekolte nije mnogo dubok, ali nije potrebno mnogo da mi se grudi nađu u prvom planu, što i jeste cilj. Pažljivo sam razmislila pre nego što sam je kupila, ali ipak izgleda dovoljno obično da može da prođe kao nešto što sam izvadila iz ormana.

Još jednom sam se pogledala u ogledalu. Vezala sam kosu u nemarnu punđu i nanela još jedan sloj dugotrajnog mat karmina. Donji deo haljine je veselo lepršao. Izgledam ležerno i šik, ali nesumnjivo sam obučena za seks.

Zabaci ramena, Amberina uspomena mi je prošaputala na uvo. *Lepo izgledaš. Biće kao pamuk u tvojim rukama.*

„Nadam se“, rekla sam, ponovo naglas. „Tebe radi.“ Nisam sigurna jesam li ovog puta govorila svom odrazu ili uspomeni koje nedeljama ne mogu da se otresem.

Iako se Salisov *Paradajz rizort* u Palm Springsu prostire na preko dvesta pedeset jutara, dovoljno je samo pet minuta hoda da od apartmana stignem do *Šeri loundža*. Pošla sam ranije kako ne bih morala da žurim. Ipak, stigla sam čela orošenog od znoja i zadihana – ali verovatno od nervoze a ne napora. Zastala sam na vratima s natpisom *Zatvoreno zbog privatne zabave* i zapitala se treba li da pokušam ili samo da uđem. Ne želeći da ispadnem neodlučna, izabrala sam drugu mogućnost. Obrisala sam čelo dlanom, duboko udahнула i posegnula za kvakom. Okrenula se.

Čim sam ušla, dočekao me je jedan od telohranitelja koji uvek prate Riva Salisa. Viđala sam ih na fotografijama dok sam tražila podatke o njemu na internetu. Ovaj čuvar je visok i ozbiljan. Grubog izgleda. Kraj tetoviranog zmaja izvirivao mu je ispod okovratnika košulje. Dva ožiljka su mu ukrašavala lice. Njegov tamni sako bio je dovoljno uzan da nazrem ispučenje futrole na kuku. S uva mu je visila žica nalik minduši, ali pretpostavila sam da ga ona povezuje s drugim Salisovim poslušnicima.

„Ovuda, gospođice Vejborn“, rekao je iako mu izraz nije odavao dobrodošlicu. „Gospodin Salis je zamolio da se večera posluži na terasi.“

Klimnula sam glavom i pošla u pravcu koji je pokazao. To je još jedna Amberina lekcija. *Moraš se uzdići iznad osoblja. Moraš da pokažeš da si drugačija. Da vrediš više od ljudi koji peru podove, kuvaju i voze.*

I nose pištolje, dodala sam u sebi. Telohranitelji mi nisu strani. Oni su bili obavezni među bogatim, paranoičnim muškarcima koji su me ranije izdržavali. Obezbeđenje je prisutno uglavnom samo radi razmetanja, međutim, čovek iza mene je nesumnjivo doživeo pravu akciju. Provirila sam preko ramena. Posmatrao me je, kao što sam i pretpostavila,

ali pogled mu je bio grub i preteći. Kao da je zaključio da sam neprijatelj. I jesam – ali kako to može da zna?

Grudi su mi se stegle od bojazni pri pomisli da možda ulazim u neku zamku. Čovek iza mene bi mogao nekoliko puta da mi puca u leđa pre nego što bih i osetila prvi hitac.

Čak i da nije prekasno, čak i da stupam pravo u zamku, rešila sam da ovo uradim do kraja. Obavila sam ruke oko sebe i posvetila pažnju terasi. Ni čovek s kojim ću se sastati ne uliva ništa manje straha. Zapravo, on je još opasniji. Ne znam zašto su mi leptirići zaigrali u stomaku pri toj pomisli.

Živci. Samo živci.

Zadnji zid restorana napravljen je od stakla. Kako sam prilazila, videla sam da terasu zaklanja još jedan stakleni zid. Iza njega su poslednji tragovi sunca bojili nebo nad planinama i gradom ušuškanim u dolini koji je već bio osvetljen za noć. Vatra je gorela u velikom kaminu, držeći noć na odstojanju. Njen živopisni odraz na staklu mi je prikovao pažnju. Izašla sam i našla se na polovini puta do gorućeg svetionika kad sam primetila Riva kako stoji sa strane i gleda napolje.

Zastala sam da bih ga osmotrila. Laknulo mi je što me nije primetio pa sam stigla da se priblerem, jer sam ostala bez daha kad sam ga videla. Stajao je okrenut bočno i pogled iz profila naglašavao je jaku bradu i oštre kosti. Gurnuo je šake u džepove pantalona pa mu se sako pripio uz dupe izvajano plivanjem. Čak i tako – poluskrivenih crta lica, tela zaklonjenog svetlosivim odelom – izgledao je neodoljivo.

Proučavala sam ga. Odsjaj vatre poigravao mu je po obrazu i njegov izgled je izazivao opsednutost. A i sam je izgledao opsednuto. Misli su mi se rojile. Da li se Amber držala za njega grčevito kao i za mene?

Iznenadila sam se kad je progovorio, ne okrenuvši se. „Hoćeš li mi se pridružiti ili ti se više sviđa da čučiš u pozadini?“

Usne su mi se izvile u osmeh. Naravno da je znao da sam tu. Ne obazirući se na blagu tremu, pošla sam prema njemu. *Vreme je za nastup.*

„Pridružiću ti se“, odgovorila sam samouverenim glasom junakinje koju sam glumila. „Samo mi je pogled skrenuo pažnju.“

Okrenuo se prema meni i usredsredila sam se na njega kako bi znao da je *on* pogled o kojem govorim. Pogledi su nam se sreli. Zastao mi je dah i električni udar mi je sevnio kičmom. Riv je blago izvio obrve, poručivši da je i on to osetio. Zbog tog saznanja me je preplavila toplina. Prošlo je mnogo vremena otkako me je neki muškarac privukao. Toliko vremena da sam zaboravila kakav je osećaj, koliko sveprožimajući. Koliko zbunjujući. Koliko ohrabrujući.

To me je uznemirilo. Glumica sam i okružuju me lepa lica i savršeno oblikovana tela, ali nijedno od njih nije uticalo na mene kao Riv Salis. Sigurno sam da je to ironija. Bolesna karmička igrarija.

A možda je sve to samo u mojoj glavi. Možda je to zbog *Amber* u mojoj glavi – možda je moje zanimanje za ovog čoveka samo odraz onoga što je ona osećala prema njemu. Možda su njena osećanja obojila moja kao što nemirni duh ostavlja trag na voljenim mestima koja je napustio. Iako je to paranormalno – iako ispadam luda zbog toga – to je najbolje objašnjenje koje mi pada na pamet, te sam ga prihvatila.

Ali tad je izgovorio moje ime. I zvuk njegovog glasa kad je rekao „Emili“ – grubo i obojeno grehom – obeležio me je. Ja sam Emili Vejborn, ranije Emili Barns, i niko drugi. Nema mesta za Amber u slogovima koje je izgovorio.

Odmerio me je usplamtelim pogledom. „Izgledaš sjajno.“

Srce mi se malo ubrzalo zbog tog komplimenta, ali nije mi promakao začuđen prizvuk. „Zvučiš iznenađeno.“

Osmeh mu je zaigrao na usnama i pošao je prema meni. „Mislio sam da ne možeš izgledati privlačnije bez manje odeće na sebi. Pogrešio sam.“ Njegov glas je odao da je razmišljao o tome. Da je razmišljao o meni kako nosim... *manje odeće.*

Koža mi se naježila, što je bilo protivrečno vatri koja je buknula u stomaku. „Polaskana sam.“

„Nisi.“

„Molim?“

Odlučno me je uhvatio za lakat i nagnuo se da mi kaže na uvo: „Hajde da ne počinjemo s lažima, Emili.“

Ukrutila sam se i puls mi je ubrzao, ali ne iz istog razloga kao malopre. „Ne znam šta...“

Upao mi je u reč. „Znaš da si privlačna. Tako se i ponašaj.“

Osmehnula sam se i grč u ramenima je popustio. „Lepota je subjektivna, Rive. Da, svesna sam toga da se mnogima sviđa kako izgledam. Trudim se da bude tako. To ne znači da se i tebi dopadam. I iskreno sam polaskana što čujem da je tako.“

Odmakao se, ali i dalje me je držao za lakat. „Dopadaš mi se. Ne bi bila ovde da nije tako.“

Taj trijumfalni trenutak više je podsećao na olakšanje. Sve ovo, čitava ova farsa, zavisi od toga hoću li privući Riva. Iako sam bila samouverena posle jutrošnjeg susreta, sati u međuvremenu dali su mi vremena da posumnjam u sebe.

Niotkuda se pojavio konobar koji je gurao kolica za vino. Na njima su već stajale dve čaše sa svetlom tečnošću. Riv je odsečno klimnuo glavom da otpusti poslužitelja i konobar se odmah povukao. Riv mi je pustio ruku i podigao čašu. „Mislio sam da je šardone iz Mersoa dobar izbor.“ Pružio mi je čašu.

Oklevala sam. Pre pet godina prihvatila bih čašu bez razmišljanja. Ali danas sam obazriva žena koja ne želi da

uzme piće ako nije videla kako je natočeno. Po onome što sam saznala o Rivu, on je oprezan i drži sve konce u rukama. On bi probao vino pre nego što ga prihvati. Zašto je onda već natočeno? Paranoja je podigla glavu.

Primetio je moje kolebanje. „Ješćemo lososa. Uveravam te da se lepo slaže. Ili nešto drugo nije u redu?“

Nisam mogla da improvizujem dovoljno brzo pa sam se odlučila za malo iskrenosti. „Razmišljala sam jesi li tip koji bi mi stavio silovateljsku drogu u piće.“

Pogledao me je bezizrazno iako su mu oči sevnule. „Emili, oboje znamo da nije potrebno da te drogiram kako bih te odveo u krevet.“ Izgledao je zadovoljno što sam pocrvenela. „Ali rado ću zameniti čašu s tobom ako hoćeš.“

Drhtavom rukom sam prihvatila pruženu čašu. „Neka, u redu je.“

Nasmejao se. „Dodi. Predjelo nas čeka.“

Poveo me je prema usamljenom postavljenom stolu. Pritisak njegove šake na mojoj ruci sad nije bio preteći, već topao. Čvrst. Umirujući.

Pazi se, on i dalje može biti opasan čovek iako su ti gaćice vlažne.

Sopstveni glas me je sad upozorio umesto Amberinog. Međutim, razmišljala sam o njoj kad mi je Riv primakao stolicu. Razmišljala sam o njoj kad se smestio naspram mene. Razmišljala sam o njoj kad sam stavila salvetu na krilo i uzela zalogaj salate koja je već čekala na stolu. Dozvolila sam da mi optereti mozak kao mračni mesec koji će pomračiti svaku iskru želje koju Riv probudi. S tim mislima i još nekoliko gutljaja vina, živci su mi se smirili i jedina toplina koju sam sad osećala dopirala je od vatre pored mene i alkohola u krvotoku.

Čutke smo pojeli salatu. Kad je završio, Riv je odgurnuo tanjir u stranu. Istog časa su se trojica konobara pojavila

pored nas. Jedan je natočio još vina, drugi je uzeo prazne tanjire, a treći je poslužio glavno jelo – pečenog lososa sa začinima na pirinču. Ponovo su se povukli bez reči.

Nastavili su da nas posmatraju. Pomno su pratili svaki naš pokret. Verovatno su videli koješta otkako rade za Riva. Shvatila sam da bi i oni mogli da mi pomognu da dođem do odgovora iako bih prvo morala da steknem njihovo poverenje. Ljudi koji rade toliko blizu Riva Salisa neće lako otkriti tajne. Ako ih uopšte i otkriju.

Ipak, oni bi mogli da budu rezervni plan.

Kad sam pogledala Riva, shvatila sam da me je posmatrao. „Osoblje ti je dobro obučeno“, rekla sam.

„Veoma.“

„To je zadivljujuće.“ Uzela sam zalogaj lososa u nadi da ću time promeniti temu. Riv je nastavio da me gleda. „Mmm“, promrsila sam, pustivši da mi zvuk odjekne u grlu dok mi se riba topila na jeziku. Bila je izvrsna iako nisam imala apetit.

Riv me je posmatrao još jedan trenutak koji se odužio pa podigao viljušku. „Ispričaj mi nešto o sebi, *Emili Vejborn*.“ Izgovorio je moje ime kao da ga isprobava. Ili kao da ne veruje da mi je to pravo ime.

„Zapravo mi je Barns pravo prezime“, rekla sam. To će lako saznati ako baci pogled na moju stranicu na *Wikipediji*.

„Zašto si ga promenila?“

„O, ne znam ni sama. Izgledalo je da svi u Holivudu imaju *nome de plume*, pa što ne bih i ja? *Barns* je tako obično i neprivačno.“ Mislila sam da će mi novo prezime pomoći da raskrstim s ranijim životom. Mada me niko ne bi ni tražio. Amber je bila jedina kojoj je bilo stalo do mene i ona mi je veoma odlučno rekla da neće poći sa mnom.

„Čini mi se da Emili *Vejborn* lakše klizi s jezika. Šta još?“ Iako je jeo, pomno me je posmatrao, veoma usredsređen.

„O meni? Šta te zanima?“ To je očekivano pitanje za prvi sastanak pa bi trebalo da se opustim. Ali bila sam s mnogo muškaraca koje nije zanimalo ništa o meni osim pijem li kontraceptivne pilule ili ne. Ako Riva samo to zanima, najbolje bi bilo da pređemo na stvar.

Slegnuo je ramenima. „Zanimljive stvari. Stvari koje ne mogu da saznam na *Guglu*.“

„Zar si već gledao? Ili nameravaš da to uradiš kasnije?“ Nagađam da je proverio ko sam pre nego što mi je dozvolio da uđem ovamo.

Nagnuo se kao da će mi poveriti tajnu. „Nikad ti neću reći.“ Otpio je gutljaj vina pa se nestašno osmehnuo. „Dobro, već sam gledao. Neću da večeram s bilo kime. Nemoj da ti to udari u glavu.“

Osmehnula sam se pri pomisli da Riv Salis radi nešto sam umesto da naloži nekome da to obavi umesto njega. Pored toga, više nije bio obazriv kao na početku i premda sam zauzdavala privlačnost prema njemu, ovaj neobavezni razgovor začinjen s malo očijukanja više mi je odgovarao.

„Pa onda si već stručnjak“, našalila sam se.

„Nisam. Reci mi.“ Oči su mu svetlele, ali glas mu je bio zapovednički i zadržtala sam zbog te kratke naredbe.

„U redu.“ Obrisala sam usne salvetom. „Jedinica sam. Rođena sam u Fresnu, a odrasla u Bejkersfildu. Još sam išla u osnovnu školu kad je otac pobegao. Moja majka nije bila – *nije*, hoću reći – psihički zdrava. Mogla je da rasuđuje, ali jedva. Detinjstvo mi je bilo prosečno. Imala sam prosečne ocene. Nisam mogla da priuštim fakultet, a nije me ni zanimalo, iskreno govoreći. Tako da sam postala model,

zatim sam snimala reklame i *Sledeća generacija* mi je veliki proboj.“ Sve je tačno. Odlučila sam da mu ispričam istinu iz istog razloga iz koga sam se predstavila pravim imenom. Očekujem da će Riv njuškati i s obzirom na to koliko je moćan, znam da će otkriti sve što hoće o meni. Caka je u tome da mu kažem dovoljno istine da ne oseti potrebu da mnogo njuška.

Klimnuo je glavom nekoliko puta dok sam govorila, kao da potvrđuje podatke pre nego što ih pohrani. Kao što bih ja uradila kad bi podelio nešto sa mnom. Imam razloge da pamtim podatke o njemu; pitam se koji li su njegovi razlozi.

Obazriv je, rekla sam sebi. *On je čovek s brojnim neprijateljima. Mora da ispituje. Shvati to.*

„Šta još...“ Ujela sam se za usnu, razmišljajući kako da završim sažetak o sebi. „Došla sam ovamo na preko potrebni odmor pre nego što počne snimanje nove sezone u drugoj nedelji januara. O, i prirodna sam plavuša.“

Izvio je obrve. „Postoje drugi načini da se to proveri, samo da znaš.“

Zabridelo mi je među nogama. „Stvarno? Ispričaj mi.“

„Možda kasnije.“ Njegove potamnele oči poručivale su da svakako razmišlja o tome.

Dobro je.

A možda i nije dobro. Rastrzana sam. Bolje je ako ne moram da spavam s njim kako bih saznala ono što hoću, zar ne? Samo je mala verovatnoća da ću uspeti da mu se približim koliko je potrebno bez seksa. U tom slučaju je dobro što razmišlja o tome. I dobro je što je moje telo raspoloženo za seks. Zato što će tako biti lakše, naravno.

Mada je i razgovor važan. Možda i važniji od seksa. Riv me nikad neće pustiti u svoj život ako mi ne veruje. Moram da izgledam kao da ne krijem ništa. Prvi korak u igri „Smuvaj

tipa“ koju smo Amber i ja igrale bio je da delujemo ranjivo. Muškarci vole ranjive devojke. Bogati muškarci izdašno plaćaju da tucaju ranjive devojke. Izdašno plaćaju *ranjivim devojka* koje tucaju.

Uglavnom nisam bila zaista ranjiva s njima. Ali umela sam da igram ulogu. To je razlog što sam postala glumica – zato što znam da mi pretvaranje dobro polazi za rukom.

Naravno, tad su uloge bile jasno podeljene. A laži direktne. *Da, imam dvadeset jednu godinu. Da, ti si mi prvi. Da, lepo mi je.*

Sad ne lažem, već prećutkujem i zbog toga je zamršenije. Umesto da bude jasno, sve se pretvara u poluistinu. To znači da moram da stupam maglovitim terenom. Da moram da skeniram svoj život i filtriram šta mogu da kažem, a šta ne mogu, sve vreme se moleći da delujem kao otvorena knjiga.

Bar je granična linija jasna. Mogu da kažem Rivu da mi je detinjstvo bilo prosečno, ali neću mu reći da sam sa sedamnaest upoznala drugaricu koja me je konačno izvukla iz tog proseka. Reći ću mu da sam se zabavljala s bogatim muškarcima, a ne i da sam nekoliko godina bila ono što neki nazivaju skupom prostitutkom. Reći ću mu da sam došla u njegovo odmaralište da se opustim, a ne kako bih pronašla nekoga koga sam silno želela da ostavim za sobom.

Amber je granična crta. Odgovaraću na Rivova pitanja, ali preskočiću sve što ima veze s njom. I nadaću se da će mi on na kraju reći *sve* što ima veze s njom.